



## L'inferrn familiar

**L**a història. Oslo i Islamabad, ahir i ara. Nisha, noia de 16 anys, d'ascendència paquistanesa, viu feliç fins que el pare l'enxampa amb un xicot a la cambra, aleshores la família la segresta en un viatge de càstig a Pakistan.

**Les formes.** Ho dic només començar la crònica: 'El viatge de Nisha' és la pel·lícula més terrorífica que m'han abocat als ulls en temps. Malgrat ser un melodrama familiar, malgrat ser una quasi comèdia adolescent Romeu i Julieta, malgrat esdevenir 'road-movie' multicultural, i malgrat tot això i més, el relat resultant té fibra de thriller intrigant i de conte de terror domèstic. És a dir, de com la família pot ser un inferrn;

de com emigrar a un país europeu i alhora menysprear els seus usos i costums; de com les normes patriarcals amaguen un matriarcat sibil·lí; en fi, de com l'orgullós concepte de l'honor, allò del què dirà la gent, els teus, malbarata la convivència. Aquest explosiu còctel audiovisual és obra i gràcia de l'actriu, guionista i directora noruega Iram Haq (Oslo, 1976) d'origen paquistanès, que igual està passant factura a uns fantasmes personals. Com si-

gui, 'El viatge de Nisha' ('Hva vi folk si', ¿Què vol dir la gent?) s'articula en contrastos fílmics i narratius, o la nòrdica llum grisa i la multicolor lluminositat meridional, o els canvis de ritme genèrics que tan àviat ens situen dins la llar familiar com en una sòrdida escena de corrupció policial, o molt pitjor encara, en el sacrifici filial segons atàviques lleis més pròpies de l'Antic Testament jueu-cristià que

no pas del d'ara. Per cert, ¿quin és el d'ara? Així, 'El viatge de Nisha' ens obliga a realitzar un viatge interior no massa gratificant. El cinema honest mai no proporciona respostes. Tot el contrari. Preguntes. Sovint oblidem que anem al cinema no pas per veure què passa a la pantalla, sinó per veure què ens passa

### El viatge de Nisha

**Directora:** Iram Haq. **Intèrprets:** Maria Mozhdah, Adi Hussain, Rohit Sarat, E. Khana. **Alemanya-Noruega-Suècia, 2017. 106'. Funatic Lleida.**

a nosaltres asseguts davant.

**El fons.** La família és l'invent menys democràtic, hagut i per haver. La imatge. Nisha vora el precipici, davant del pare.

**La frase.** '¡Ojalá no hubiéses nacido!', que escup la mare a Nisha. És més difícil ser una bona mare, que una bona filla.

**La recomanació.** Imprescindible per a persones cinèfiles, o no, amb ganes de passar una ITV ètica i moral. Autèntica pedra de toc.